

основенъ тонъ, малка терца и чиста квинта. Заглавието „соната с-moll“ означава „соната въ до-миноръ“, симфония g-moll — симфония въ соль-миноръ и др.

Момини, Жеромъ Жозе — Momigny, Jérôme Joseph — виденъ изследвателъ на музикалния ритъмъ, и първосъздателъ на учението за фразирането, род. 20 ян. 1762 въ Филипвилъ, умр. юли 1838 въ Парижъ. Трудове: „Пъленъ курсъ по хармония и композиция по една нова теория“ (1806), „Генераленъ курсъ по музика, пиано, хармония и композиция отъ А до Z“ (1834), „Единствената вѣрна теория на музиката“ и др. Въ съчинението си „Пъленъ курсъ по хармония и композиция по една нова теория“ (1806), М. пръвъ изказва мнението, че всѣко музикално образувание — мотивъ, фраза, периодъ и пр., трѣбва да започва съ предтактие, — разграничи мъжките и женски заключения, и върху тази теория за ауттакта и заключенията постави основитѣ на учението за фразирането, което по-късно Х. Риманъ развива.

Мондонвилъ, Жанъ Жозе Касанеа де — Mondonville, Jean Joseph Cassanea de — виолонистъ и компонистъ, род. 25 дек. 1711 въ Нарбонъ, умр. 8 окт. 1772 въ Белвилъ при Парижъ, виолонистъ въ Concerts spirituelles, после тѣхенъ диригентъ (1755—1762), компониралъ: цигулки сонати съ В. с., триосонати, солосонати за цигулка съ указания за свирене на флажиолети, пиеси за пиано съ една цигулка, много мотети, нѣколко оратории и опери.

Монодия, гр. — едногласна пѣсенъ безъ съпроводъ въ древността, практикувана и презъ течение на сръдновековieto, а живѣеща въ народнитѣ безискусствени пѣсни и до днесъ. Въ началото на XIV в. се явява едногласната пѣсенъ съ инструменталенъ съпроводъ, която има своя произходъ въ пѣснитѣ на трубадуритѣ, и която откри възможноститѣ за процвѣтяването на изкуствената (художествена) пѣсенъ. Този видъ М (съ инструменталенъ съпроводъ) просъществува до XVI в., когато бива измѣстенъ отъ имитация, а cappella, стилъ. Речитативътъ и генералбасътъ дадоха

една нова форма на М-та, отъ която произлѣже цѣлата съвремена музика.

Монодрама, гр. — сценически творби, съ едно или две действующи лица. М-тѣ съ съпроводъ сж били разпространени въ края на XVIII ст.

Монохордъ, гр. — буквально = „едно-струнникъ“ — име на единъ инструментъ отъ древността, който е служилъ за определяне и измѣрване на интервалнитѣ отношения. Състоялъ се е отъ единъ малкъ резонантенъ корпусъ, върху който имало опъната една струна. Тази струна, чрезъ едно подвижно дървено мостче, е можала да се раздѣля, по желание, като мѣстата на дѣленията сж показани точно на една линия, и по таквътъ начинъ интервалитѣ сж се чували въ тѣхната точна височина. Отъ М-а е произлѣзълъ клавишхорда — началната форма на пианото, така че М-тѣ може да се смѣта за неговъ най-далеченъ прадѣдъ.

Монохордъ

Монсини, Пиеръ Александъръ — Monsigny, Pierre Alexandre — виденъ французски оперенъ компонистъ, род. 17 окт. 1729 въ Фокембергъ при Сень Омеръ, умр. 14 ян. 1817, като гимназистъ училъ цигулка, изучавалъ после известно време и хармония при Джиачоти въ Парижъ. Но останалъ, изобщо, съ недостатъчна теоретическа подготовка. Потикъ къмъ оперната композиция му дава слушането на „Серва Падрона“ отъ Перголези. Първата му творба — комическата опера „Нескромно признание“ е имала голѣмъ успѣхъ въ театръ de la Foire St. Laurent. Последвалитѣ я нови две опери, дадени въ сѣщия театръ, имали таквъ голѣмъ успѣхъ, че Италианската комическа опера се видѣла принудена да се съедини съ този театръ, и следъ това се зареждатъ въ него цѣла серия опери на М. Заемалъ длъжности въ двора на Орлеанския херцогъ и въ дружест-